

Tammi

Kyyneleet valuvat pulleita poskiani pitkin. Tuntuu siltä, ettei niillä ole loppua, ne jatkuvat valumista niin kuin aurinko joka päivä itsekkäästi nousee taivaalle. Se haluaa näkyä ja kehua sen lämpimällä paisteella, kun minä, päinvastoin, haluan sulautua varjoihin ja hävitä heti, antaa niitten nielaista minut pimeyteen.

Aina kun suljen silmäni kuulen äidin pehmeän äänen ja näen äidin ja isän iloiset kasvot, kun he nauravat ja rypyt silmien ympärillä tulevat selvästi esille. Tunnen myös miten he antavat minulle hyvän yön suukon ja miten äidin kahvilta tuoksuva hengitys silittää minun poskeani. Sydäntäni särkee kun ajattelen niitä suukkoja jota en ikinä enää saisi. Äidin ääni lohduttaa ja kuiskaa hiljaisuudessa: "Rakas tammi".

Seison valtavan ison puuoven edessä ja tuntuu siltä, että tuijotan kuolemaa suoraan silmiin.

- Olsit ottanut minut samaan aikaan kun otit vanhempani, mutisen itsekseni alahuuli vapisten.

Yritän muistaa mitä sinä sateisena iltana tapahtui, jolloin he kuolivat, mutta en muista mitään. Muistissani on tyhjä aukko. Muistan vain tunteet, pelko ja kipu. Ja pimeys. Kyyneleet ovat tulossa, kuten ämpäri täynnä vettä josta kohta vesi valuu reunojen yli. Koputan oveen kovaa, niin kovaa että nyrkkini voisi murtua. Huudan, potkin ja nyrkkeilen sitä niin lujaa kuin vain pystyn, haluan että se menee rikki, haluan että maailma hajoaa.

Annan suruni vapautua vartalostani, se on ollut siellä ihan liian kauan vankina. Yhtäkkiä nyrkkeilen ilmaa, ovi on avautunut, mutta silti en lopeta nyrkkeilemistä. Olen niin kuin murhaajakone, jolla ei ole lopetusnappia. En tiedä mitä seuraavaksi tapahtuu, muuta kuin että ensin tunnen nyrkkini uppoavan pehmeään lihaan ja sitten vahvat kädet ympärilläni. Itken ja itken samalla kuin lohduttavat kädet suojelevat minua itseltäni ja häntä lyönneiltäni. Naapurini isot ja kuivat huulet lähestyvät korvaani ja hän kuiskaa:

- Olen uusi isäsi.

Yritän avata silmäni, mutta ne ovat kuin yhteen ommeltuja. Sänky on pehmeä ja yhtä houkutteleva kuin Afrodite ja luulen että olen taivaassa. Avaan silmät hitaasti. Kun ne tottuvat pimeyteen haukon henkeä. Tuttu meikkipöytä, jonka yläpuolella roikkui äidin

lempitaulu on poissa, taulu jossa kaksi mustaa lintua liitelevät taivaalla. Sen sijaan edessäni on tummunut puuseinä ja iso komero. Katossa roikkuu lasinen lamppu.

Tuntuu siltä, että joku lyö minua nyrkillä suoraan vatsaan. Nousen heti istumaan ja nojaan eteenpäin. Hiilenmustat hiukseni jotka olen perinyt äidiltä peittävät kasvoni ja oksennan. Oksennus peittää pienten vihreiden puiden kuviot peitossa ja ajattelen äitiä joka antoi minulle hebrealaisen nimen joka tarkoittaa tammea. Oksennus on iso. Minua hävettää.

– Aila?

Narisevat askeleet rapussa on ainoa vastaus hiljaisuuteen. Käheä ääni kuulostaa ystävälliseltä ja vähän huolestuneelta.

– Aila?

Nielaisen. Pitäisikö minun teeskennellä että olen unessa? Oksennuksen haju polttaa nenässä ja olen luvannut itselleni että minun pitää olla rohkea, vahva. Kevyt koputus oveen ja nimeni kuuluu taas. Vedän syvään henkeä, yhtä syvään kuin uimari ennen sukellusta.

– Joo.

Ovi avautuu ja valkopartainen, ryppyinen ja laiha mies seisoo ovenpielessä. Hänellä on punainen virkattu pusero jossa on korkea kaulus. Tavallisesti olisin nauranut hänen ulkonäölleen, vitsailut ettei tänään ole 24 joulukuuta, mutta suru on ainoa tunne joka virtaa minussa, joka myrkyttää minut. Olen unohtanut miten nauretaan ja miltä se tuntuu kun ilo kuplii sisälläni.

– Milloin hautajaiset pidetään?

Kuiskaan ja huuleni värisee. Koko vartaloani särkee ja haluan epätoivoisesti kuulla vastauksen. Kai katsoo katossa olevia kuluneita puulautoja ja puree huultaan.

– Niitä ei pidetä.

Hän ei odota vastaustani vain sulkee oven ja jään yksin huoneeseen, yksin kyyneleiden kanssa.

Kun sieluni on tyhjä ja silmäni kuivat laahustan alakertaan. Saavun eteiseen joka on synkkä ja ahdas. Kai tulee minua vastaan, vilkaisee minua ja pistää pipon päähän. Hän katsoo ympärilleen ja näyttää etsivän jotakin. Hän menee takaisin keittiöön josta hän äsken tuli ja tulee takaisin purkki kädessään. Kai pistää purkin taskuunsa ja vilkaisee minua taas.

– Tulen kohta takaisin.

Hän melkein kompastuu kynnykseen matkalla ulos harmaaseen keliin. Heti kun ovi sulkeutuu, työnnän jalkani vihreisiin saappaisiin jotka ovat ihan liian isot. Avaan oven ja käteni jää lepäämään kahvalle. Katson metsää joka on edessäni ja menen ovesta ulos. Raaka raikas ilma ympäröi minut. Ensin luulen hävittäneeni Kain, mutta sitten näen valkoisen parran vähän matkaa edessä. Kai kävelee välillä nopeasti, välillä hitaasti, välillä suoraan ja välillä kääntyy, kävelee runkojen yli ja oksien ali. Hän kävelee valtaviin puiden välistä, päättäväisesti. Seuraan häntä ja matkalla kompastun monta kertaa ja joka askel tuntuu vain painavammalta. Naamani on täynnä pieniä naarmuja.

Yhtäkkiä vanha mies pysähtyy. Nostan katseeni ja edessä on pieni hiekkatie ja sen edessä valtava tammi. Runko on harmaanruskea ja lehdet keltaiset ja käden kokoiset. Kai menee polvilleen istumaan, ottaa purkin esille taskustaan ja avaa kannen. Hän kaataa kahvinpavut eteensä, tammen juureen.

Katson tammea tarkemmin, tammen kaarnasta puuttuu iso pala ja runko on nirhautunut. Yhtäkkiä muistot valtaavat minut. Valtava tammi, autokolari, punaisen Volvon etuosa litistynyt, lasinsirpaleet ja veri, pieni hiekkatie jolla hirvi seiso, törmäys, miten lensin etupenkkiin ja löin pääni ja miten puu yhä seiso ylpeänä, hädin tuskin vahingoittuneena.

Otan tukea pienestä puusta vieressäni. Vaikka lihakseni kramppaavat ja minua pyörryttää näen kaksi mustaa lintua jotka lentävät vapaasti surunharmaassa taivaassa. Ne lentävät oksien läpi ja laskeutuvat Kain eteen. Yksi niistä on pienempi ja toinen isompi. Se pienempi niistä laskee päänsä ja syö muutaman kahvipavun. Sitten se katsoo minua suoraan silmiin sen pienillä mustilla silmillä ja avaa nokkansa. Kaksi lyhyttä räkätystä kuuluu ja se katsoo sitä isompaa korppia. Sitten se loikkii luokseni ja menen istumaan kosteaan maahan. Nojaan eteenpäin ja sen nokka koskee minun poskea hellästi.

Ihan kuin hyvänyönsuukko.